

Nepodpisani se dopisi ne štakaju. Pripremljena se pisma štakaju po 5 sv. svaki redak. Oglasi od 8 redaka stoje 60 n. e., za svaki redak više 5 n. e.; ili u slučaju opetovanja uz pogodbe sa upravom. Novci se štiju poštarakom napuniti (aspegnu pustalo) na administraciju „Naša Sloga“ ime, prezime i najbližu poštu valja točno označiti.

Komu list nedodjele na vrijeme, osaka to javi odpravničtvu u otvorenu pismu, za koje se ne plaća poštarine, ako se izvana napiše: „Reklamacija“.

NAŠA SLOGA

Izlazi svakog četvrtka na otvorenu arku.

Dopisi se nevradaju ako se i neštakaju.

Nobilijegovanilatorise neprimaju. Predpiata a poštarinom stoje 5 for., za soljake 3 for. na godinu. Razmjerno for. 1/2, i za pol godinu. Izvan oserevno više poštarina.

Na malo jedan broj 6 novč.

Uredništvo i administracija nalazi se u Via Carinita br. 28

Poučni, gospodarski i politički list.

„Slogom rasta male stvari, a neizoga sve pokrvari“. Nar. Pos.

Odigrana komedija.

Pod naslovom: »Položio zastupnički mandat donosimo u zadnjem broju koliko sledi:

»Kako šitamo u trišćanskim listovima, položio je mandat za istarski sabor prvak talijanske stranke g. dr. Amoroso, koji bijaše nedavno izabran u gradovih Vižinada, Matovun, Buje i Oprtije. Izmeđuju redaka šitamo u spomenutih listovih, da se je odlučio na taj korak g. Amoroso usljed razdora, koji je nastao između njega i nekolicine bivših njegovih drugova. Naši šitateljzi znadu vrlo dobro što je i što ja g. dr. Amoroso, pak držimo, da nam ga netreba podliše opisivati. To ipak kažemo, da većog i pogibelnijeg narodnoga protivnika neimamo u Istri negde li je g. Amoroso. S tog gledišta imati bismo se dakle veseliti njegovu odstupu a političkoga polju. No, poznajući u Istri odnosa i ljudi, sudimo, da se igra i ovaj put nešto komediju, kao i onda, kad no se je bio zahvalio pok. Vidulich na časti predajničkoj. G. Amoroso, naučan, da mu se sva sliopa pokorava, našao je odpora, međuju bivšim istomisljenicima, pa hotiči jih prestrašiti, odloži mandat kao i prpočno dote igradku, koja nečoda na drvenih noguh uspravno stoji. Očekujemo dakle, da će se posvajona bratja opet pomiriti, to da do g. Amoroso slavodobitno kao triumfator stupiti u dvorano sv. Frana u Poreču, a svietinu će živo pljoskati . . . na koncu komedije«.

Kad napisasmo gornje redke prije osam dana, nebijesmo zaista nuduhitli prorodauskim duhom, kao što nismo ni danas, no naše prorodaunistvo izpunilo se na danu u koliko se tiče prvog diela naše vijesti. Šitamo naime u trišćanskim listovih, da je g. dr. Amoroso na valiku radost iznenolce odustao od stalnoga odluke, li možda već gotova čina, da je naimo opozvao izjavu, da položi zastupnički mandat na

istarskom saboru. Kako rekasmo, neznatno, da li je već bio g. Amoroso javio o. kr. namještničtvu, da položi svoj mandat. Neznatno dupaše niti za razloga, koji su ga na to sklonili, no liči da najvjerojatnije ono, što natuknismo u zadnjem broju, t. j. da je u svojoj strani našao na otpor i da se je našlo međuju talijanskim prvaci mužava, koji mu zanikala sliopu pokornost i bezuvjetan posluš. Bilo u ostalom jedno il drugo il oboje, na stvari namjenja ništa, ali uirko nečoda moći toga zabijati, da je jedan od ubrška, koji sapinju talijanske zastupnika i njihove najbolje pristake, popuono.

Drugo je dakako pitajet kako ja taj obruč nanovo skrpan i kako će dugo onu gospodu na okupu držati, nu to na nas neupadje, jer liči oni razdvojeni ili složni, nudi ču sa uvikom na okupu kad bude trebalo dati Hrvatima i Slovanom Istre kakav novi »o o l p e d i g r a d k u«. A u tom ja bez dvojih najbolji i najvještiji majstor g. dr. Amoroso, koji je svoju vječtinu u tom čestu a i izvan sabora pokazao.

G. Amoroso jest članom istarskoga sabora od njegova prvoga sazjednanja; epada dakle mod, u najstarijoj članovo sudanijoga sabora. Od početka pa sve do danas igrao je on najvažniju ulogu u saboru i zemaljskom odboru kao saborski podpredsjednik; kao član zemaljskoga odbora ili kao jednoosobni zastupnik. Pokojni Vidulich predstavljao je saborsku većtinu kao prvak il vodja jedino namravn izvanykom svietu, jer u istinu bijaše g. dr. Amoroso svuda i svagda pokretalo i duha saborske većine i njezina ruka u i izvan sabora. Kao takav rukovodio je uvijek djelovanje svoje stranke jedino na korist talijanskoga u na prepart slavonskoga življa u Istri; bezobziran i hladan poput ocelnog mača nedarao je po političkih protivnicah, nemarod za naše jude i naricalke i nepitajud je li to pravo i

Bogu dragu. Svojimi glasovitimi namputaj i predlozi zlosretnomu Ouderu kakod da se umičti hrvatsku občinu u Kustvu, to bezdušnim savjeti, što ih je po njegovom savjetu sliop prijatelj mu Sussa istomu Ouderu, podigao si je Amoroso takav spominak međuju nami, da mu ga nečoda ni najljudi zub vramona porukiti. Ime dr. Amorosa spominjati će bez dvojbe i naše daleko potomstvo tužno i prezirno kad god bude šulo il šitalo, kako se je a nami sa njegovo bezobzirene vladavine u Istri postupalo. Njegovi sloganski o o l p i d i g r a d k u o d j o k i v a t i č e p o n a š i h b e d i h i d o l i n i h j o š i t a d a, k a d o n b u d e v e č a d v a n a p o l o ž i t o r a č u n e O n o m u, k o j i n e p i t a m i e n i e n j e š l a n o v a v e č i n e n i m a n j i t e.

Al upravo takovo peistrano i nepravedno postupanje dr. Amorosa nampram istarskim Slovanom podiglo ga međuju njegovimi istomisljenicima na prvo mjesto. Oni vide u njemu, uz krunio dušavnog sposobnosti i to svojstvo, da dok bude on micao malim pristom i dokle bude njegov glas uzvažavan u Poreču, Trstu i Boču, dotle će Slovan Istre badava tražiti svoju pravu, bila iata stoputa uzakonjena po Bogu i krunjenih glavah.

Tako sude o g. Amorosu bez dvojih članovi saborske većine, koji mu se do sada riplikom iznikom tako ruku sliopa pokoravaše.

Znajud mi sve to, rekosmo u zadnjem broju, što držimo do njegovu odluku o zahvali na mandatu, a poviest od osam danu uči nos, da se u svojom sudu nopravismo.

Odigran je dakle prvi dio komedije bez uzidjenja i susa, a glavni junak stupiti ču u dvorano sv. Frana slavodobitno na pljosak svietine, što će zauditi, da je komedija posvo uspjeta.

Tomu svatku dodali bismo mi samo jednu skromnu želju. Govoriti će se i pisati po svaj prilici o sličnih žrtvah, koje je g. Amoroso doprineo

svojoj strani tim, što je natrag povukao svoju ostavku, a mi bismo željeli, da doprineo i drugu isto tako »veliku« žrtvu na oltar domovine t. j. da se odreče ravnateljstva zemaljske banke u Poreču, te da se dade imenovati zemaljskim kapetanom i saborskim prodajnikom, da nas kao takav potpunoma uriediti uzmožn.

DOPISI.

Iz Močunioh 24. agusta 1889. Mi smo lani u jednom dopisu li Močunioh izrekli naš sud, ili bolje ruku, našo veliko zadovoljstvo za glasbu i pjevajnu u našoj crkvi. Svaki nepriestan Močunioh radovno se i veselo naprotku gđjicu. Marljivo Volio ču o v o, t o j e u j a d n o i s v a k o g v r u d e š o l l o, d a b i o n a u t o j m u j t n o s t i š t o v i š e n a p r o d o v a l a. I m i s m o t a d a o t v o r n o i z r e k l i t u n a š u š o l j u, k o j a j e b i l a d a k a k o i š o l j a s v i h p o š t o n i h i v r i e d n i h M o č u n i o h a h. U o n o k r a t k o v r e m e n a p r i d o d a k j e b i l o t o l i k, d a s v i z a d o v o l j n o k a z i v a l i: „T o j e d o v o l j n o z a n a s!“ D a, z a n a s m o d a, a l z a r e č u n g đ j i c u, n i p o k t e. P o z n a v a j u d i s i l n i j o z a l i t a l e n t, a o s o b i t o z a g l a s b u, n a d a l i s m o s e j o š b o l j e t i n a p r i d o d a k u. D a n a s n a d a n i š o p r a v i l a, t o s u s e š t a t o l j i d i š n o „N a š o S l o g a“ u p o s i l a d n o j m n e j z i n o m b r o j u l a n o u v j o r i t i m o g l i.

Pa čemu tolika hvala? rodi ču tko god. Istina, poznavajući dobro rečenu gđjicu, možemo za »jogurno kazniti, da joj nije osobito milo, kad se ju hvall ovako javno. Mogao bi možda zlobnik pomisliti, da su sve to šini suprot našemu g. agentu. Ni to no, jer nismo navikli na porabu takvih sredstava. Pa napokon i sam g. agent, kad bi jednomo prokoraše prug naše crkve i sliopu igraju argulja i pjevajnu naših djvojica, to bi se za stalno bio uvjorio, da on uzvišano nije za njega. On bi to i priznao, al naratno ono samoljublje — — —

No pa zašto plisamo o tom? Prije svega, da njezinu onako kadšto njekoju našo dobro i milo prijatelj — kojim nije bilo naš osobito milo, da gđjicu. Marija Volio uđ argulju — da su u svojih prvotnih nadah i željahn pravirli, jer su im se, kako i sami opčinju, naravn izjavila. Mi bismo im bili to još davno prije kazali, al čekali smo samo na zgodu, koja

Evo a druge strane kako leti jedan mužina goluruk, boe, sav zapuhan. Nouljudo otvori si put kroz tlamu, razblažen od vesolja, ali ipak još no posvo uvjeren, pođe i gloda izdrihano brojevo — približi se trepećud; al uvidi, da je provaran, ugrizo sa za ušnitico, koje su pobledilo od joda, zakopa zdvojno ruku u kosu, počmo strahovito psovati. — „O grozoto!“ zavapo prestrašeno žene. „Sad na bacit ču se u moro“.

Provarili su ga velec, da je dobio, reče njtko nadošli. „Svo svoje bio je motnuo na jedan broj, pa je pogrišio samo za jedan“ (motnuo je 13, a izradio je 14). I nastavi pripoviedati nesretnu šaju, kako su ga njkoi uvjorili, da je dobio. Najgora je to još, što jo sav svoj jad sauo na skromnu si obitelj. Pobjesnio i radi počinjenih izgoda odveli ga u zatvor.

Nakon ovih dogodjaja pričnilo mi se kao da vidim na licih većino njkakovu žalost; priznanje vlastite neopameti, a svi očili ganuti i poraženi. Pred lutrijajnicom na pločniku bila jo silešija raztrganli osuduljica svako boje: činilo mi se kao da vidim krv pojokanu sa susami i otvori; činilo mi se kao da čujem težko izdavanje, plaš i naricanje. T. B.

PODLISTAK.

Igrači

ortica iz grndskog života.

Njokog dana šedud gradom razmišljali o žalostnih poističeah plandovanja, što ga pošinjaju svakog ponodjeljka njkoi poznati ljudi, i u njih mislihi oto mo pred jednom lutrijajnicom. Bila tu množina ljudi, koji su svodljivo buljili u brojevo, što se odnula izdrihali u Grcu. I ja se zastavihi. Nitko od prisutnih, niti mužki niti ženska nebijao veselo; svakomu si mogao šitati na licu njku zabrinutost, pokunjenoost, kao kad čovjeka već na domaku sređi provari lipu utjeđiljiva nada. Njeki se šesno za nham, njeki se gnjivo na avaju zlu sređu ili na svoj sanovnik, njeki se opet žalostio, što nije znao izabrati brojevja, koji su izašli, drugi zdvajao, da je bez koristi založio svoju uru, a muževi vradali bi se kući, da izlijju svoj gnjov na biedno žene. Veliku je viku pošinjaju neki brijad, što je samo za jedan jedini broj izgubio toliko hiljada. „Lodi, hodi ja diđi!“ rugali bi mu se drugi. A on razjaren odvraćao bi sablažnjivimi rieđmi i klotrami, ne marod za djeđake i

djvojčice, što su ga slušali. Dvje žene maldia se nisu počupale a toga, što je jedna tvrdila, da je igrala na pol sa drugom, zahitjavajuđ od ovo polovicu zaigrano svoto; nu po svoj prilici bila bi kadra zanikati polovicu dobitka, da njm ja je sređa namaknula bila. Jedna svotopokta pripoviedala svoje sno, obrazlažuđ je i zaključujuđ iz toga, koji su brojevi morali izađi; govorila arčano gnjoveđ se na ono, koji su zadarali, da nioeu izašli njozini brojevi. (Gledajuđ samo do kakovih ludoljaja dovede čovjeka strada za igraom)

„Manjo, manjo klepdiđi šegrtati jedno! poviođ druga žena, koju je ona bila upropastila svojimi bedastadmi. „Da si pametnija, nebi tvoj muž trpio danas u bolnici, niti bi tvoj sin stenjao u tamnici, sve zbog tvoje nepametnosti.“

„A da bi siromaka pošla kadgod pogledat, da bi mu bar donela štogod; to joj nije nit na kraj pameti. Sve zaigra!“ unjočalo se njko brijajavo piljerio.

„Ja no imam nikoga“, oglaš se dobla žena, ukrašena liepom porcijom orvono usurine, „igram redovito, nu čini mi se, da premalo medom. Podvostručit ću, bit će bolje, tako se nadam, da će me jednom dobro poslužiti sreća.“

„Ja igram“, reče jedna razkuštrana slukinja, „samo onda, kad se dogodi štogod osobito. No mogu dočakati hipa, da bude gđjegod kakva tuđnja, kradja, da se porodi vatra; tada samo medom. Opazila sam, da još najbolje izadju brojevi od požara.“ (Krasnik li primjora o ljubavi prema iskrnjemu podajo nam igra na lođi Vesoliti se nosređi bližnjega, žoliti mu zlo tobić, da ču od toga drugi crpti si korist i Koliko li pakosti, koliko li djavođe se bičnosti!

„Ala što bedastot vi baba bez srea, bez pameti“, poviođ njkoi vrljar, koji je prolazio tuđi svojimi kolicami. „Višo je razuma u glavi ovog mog magaroca, nego li u svih vaših ludih tikvinah.“

„Okej, dođi ču k tebi kupit salate, neotcesani prostačo!“ reče razjarena jedna žena.

„Ne marim; opazio sam, da nisam nikad dobro trgovao s onim, koji igra na lot. A ti Jakovo! šta moglaš tu? No vidiš li, da svo smrdi po prosjačiji!“

Svotopokta prošledila svoj put molod i jadikujuđ, ali kaeno. „Evo sam propustila miam, a izpoviednik jo već valjda otišao.“ Tako mješajud igru sa vjerom dolazila u crkvu obezduđujuđ ju zavjati, koje je porodila nesretna strada.

